

לעולם יהא אדם ירא שמים

The תפלה of **ירא שמים יהא אדם ירא שמים** has roots in Jewish History and in Halacha. The ספר שבולי הלקט in ענין תפילה סימן ו gives us a clue as to its origins in Jewish History:

דין לעולם יהא אדם ירא שמים.

תניא בסדר אליהו רבא העטופים ברעב בראש כל חוצות. אין רעב אלא מדברי תורה כמה שנאמר הנה ימים באים נאום ה' והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה' ועל אותו הדור הוא אומר לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ומודה על האמת ודובר אמת בלבבו ישכים וישחיר ויאמר. רבון כל העולמים לא על צדקתינו אנהנו מפילין תחנונינו לפניך כי על רחמיך הרבים כו'. וקדמונינו ז"ל הנהיגו לאמרו בכל יום קודם שיתחילו בזמירות. ורבינו שלמה זצ"ל הרגיל שלא לומר לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר מפני שתוהין לומר וכי בסתר יהא אדם ירא שמים ולא בגלוי ומתחילין לומר רבון כל העולמים. וגאון אחד כתב שהגון לאומרו שהרי לדעתנו הוקבע שבא לזרו את האדם להיות ירא שמים ואפי' בסתר ולדבר אמת אפילו בלבבו כגון שפסק בלבו ליתן דינר או מעה לקופה של צדקה אע"פ שלא הוציא בשפתיו יקיים ומקרא מלא הוא ודובר אמת בלבבו. ור' בנימין אחי נר"ו כתב שראוי לומר בסתר שלא אמרו אבא אליהו אלא כנגד דורו של שמד שגזרו שלא לקרוא את שמע ולא היו יכולין להיות יראין בגלוי על כן הזהירם וזרום לקבל עליהם עול מלכות שמים בסתר. תדע לך שכן הוא שאומר וחייבין אנו לומר לפניך תמיד שמע בכל יום כו' ומיחדים את שמך פעמיים באהבה ואומר שמע ישראל כו'. ועל כן אומר ברוך המקדש שמו ברבים לפי שבשעת השמד אין שמו מקודש ברבים אלא בסתר על כן אין לנו לשנות.

The תקון תפלה advises that the period of שמד that became the basis of the תפלה of **ירא שמים יהא אדם ירא שמים** occurred during the reign of King Yazdegerd II of Persia who reigned from 438-457 CE. King Yazdegerd II was a fierce proponent of Zoroastrianism.

The גמרא provides us with a look at Zoroastrian thought: 'עמ' א' מסכת סנהדרין דף

אמר ליה ההוא אמנושא לאמימר: מפלגך לעילאי - דהורמיז, מפלגך לתתאי - דאהורמיז.

אמר ליה: אם כן היכי שביק ליה אהורמיז להורמיז לעבורי מיא בארעיה?

אהורמיז, the principle of light, life and good was in constant war with דהורמיז, the head of the forces of darkness, death and evil. Judaism posed a threat to Zoroastrianism because Jews believed in only one G-d from whom all good and all evil emanated.

The תקון תפלה provides further historical background for this prayer. The prayer was

authored at the time of **מר בר רב אשי** in the year 4216. King Yazdegard prohibited two Jewish practices that in his opinion represented the unity of G-d and **שבת: חרוש העולם** and reading **קריאת שמע**.

Although King Yazdegard II was an opponent of Judaism, we find in **מסכת כתובות דף** favorable references to King Yazdegard I, his uncle. The **תקון תפלה** further claims that **רב אשי** put the gemara into its final form during the reign of King Yazdegard I.

King Yazdegard II learned about Judaism from his uncle, King Yazdegard I but was swayed by his advisors. To insure that his decrees were followed, King Yazdegard II posted guards in all the synagogues to prevent Jews from reciting **קריאת שמע**. The guards knew to remain in the synagogues until the end of the third hour of the day which they knew to be the deadline for reciting **קריאת שמע** during the period when the decrees of King Yazdegard II were extant instituted two new practices; 1) to recite the first verse of **קריאת שמע** at home before coming to synagogue and 2) to recite the first verse of **קריאת שמע** and the words: **אני ה' אלוקיכם** in the **קדושה** of **מוסף לשבת** when people were in synagogue. **חז"ל** were comfortable recommending that the people recite only the first line of **קריאת שמע** since **בדיעבד**, one can fulfill the **מצוה** of **קריאת שמע** by only reciting the first verse as the **גמרא** states in **ב' עמ' ב'** -**מסכת ברכות דף יג' עמ' ב'**

תנו רבנן: שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד - זו קריאת שמע של רבי יהודה הנשיא.

They instituted the practice of reciting the first line of **קריאת שמע** in the **קדושה** of **מוסף לשבת** because by the time **מוסף** was recited, King Yazdegard II's guards had left the synagogues. **חז"ל** instituted that practice so that **קריאת שמע** would be said **בציבור**. In that way, the congregation would not forget that **קריאת שמע** was meant to be recited **בציבור** just before reciting **שמונה עשרה**.

The decrees of King Yazdegard II were in place for only five years at which time King Yazdegard II suddenly died. **חז"ל** viewed the death of King Yazdegard II as a miracle. **חז"ל** insisted on continuing the practice of reciting the **תפלה** of **ירא אדם ירא לעולם יהא אדם ירא** and the first verse of **קריאת שמע** in the beginning of **שחרית** so that future generations would remember the period of **שמד** and would recall the miracle that happened when King Yazdegard II died suddenly.

How did the Jews fulfill the **מצוה** of **קריאת שמע** at night at the time of the decrees of King Yazdegard II? That **מצוה** was fulfilled through **שמע על המטה**.

TRANSLATION OF SOURCES

ו-We learned in the book: Seder Eliyahu Rabbah The verse (Eichah 2, 19) “who are enveloped by hunger at the head of every street.” is to be interpreted not that there was hunger for food but that there was hunger for words of Torah as it is also written: (Amos 8, 11) days will be coming so says G-d And I will send a famine in the land; not a hunger for food and not a thirst for water but a desire to hear the words of G-d. And it was about that generation that the prayer “L’olam y’hai adom yirai shamayim..” was authored. Our ancestors were accustomed to recite that prayer in the morning before they would recite pseukei d’zimra. Rabbi Shlomo was accustomed not to say the word “in secret” because some might err by thinking that they should fear G-d only in secret and that publicly they need not fear G-d. But one Gaon wrote that it was appropriate to recite the word “secret” because that is the way that the prayer was authored. In addition, it encouraged the person to have fear of G-d even in secret and in his mind. Thus even if only in his mind he decided to donate money to tzedakkah, even though he never expressed the decision to give money to tzedakkah, he should fulfill his internal thought. Rabbi Benjamin, my brother, wrote that it was appropriate to say “in secret” because as the book Seder Eliyahu Rabbah taught us, the prayer was authored by that generation that was persecuted when their local government prohibited the Jews from reciting “shema.” That generation could not show fear of G-d publicly. So the Rabbis at that time suggested that they accept the yoke of heaven (shema) secretly. You should know that this is the true reason because within the prayer, it is written “and we are obligated to say before you every day and to unite your name twice with love and to recite “shema yisroel, etc.” For this reason the prayer ends with a blessing that does not contain G-d’s name because in a time of persecution, G-d’s name is not made holy in public; only in secret. Because of this, we are not authorized to change the language of the prayer.

א-מסכת סנהדרין דף למ' עמ' א'-A Magi once said to Amemar: The middle of your body upwards belongs to Hormuz; from the middle of your body downwards, your body belongs to Ahormuz. Amemar responded by asking: Why then does Hormuz permit Ahormuz to send water through his territory?

SUPPLEMENT

A CONVERSATION BETWEEN THE רבה אליהו AND A ZOROASTRIAN

אליהו רבה (איש שלום) פרשה א-פעם אחת הייתי מהלך בכרך גדול שבעולם, והייתה שם תשחורת (young people), ותפסוני והכניסוני בבית המלך, וראיתי שם ממות מוצעות (beds that were made) וכלי כסף וכלי זהב שמונחין, אמרתי אל נקמות ה' אל נקמות הופיע (תהלים צ"ד א'), בא אלי חבר אחד ואמר לי, סופר אתה? אמרתי לו, מה שהוא. אמר לי, אם תאמר לי דבר זה שאני אומר לך לך לשלום. אמרתי לו, אמור. אמר לי ומפני מה ברא אלוה שקצים ורמשים? אמרתי לו: אלהים דיין הוא, אלהים קדוש וצדיק וחסיד ואמת הוא לעולם ולעלמי עולמים, ומכיר בראש ובסוף, ומגיד מראשית אחרית, ומקדם אשר לא נעשה יודע מה שנעשה ומה שעתיד להיעשות, וצופה לטובה ואין צופה לרעה, ועשיר ושמה בחלקו, ובחכמתו ובתבונתו ברא עולמו והכיננו, ואחר כך ברא את האדם והביאו לעולם, ולא בראו אלא על מנת שיעבדנו בלב שלם, ולמצוא קורת רוח ממנו ומתולדותיו הבאות אחריו עד סוף כל הדורות, וכיון שפרה ורבה זה עובד לחמה וללבנה וזה עובד לעץ ולאבן, ובכל יום ויום מתחייבין כלה (destruction) לפניו, כשהוא חוזר ומסתכל בכל מעשה ידיו שברא בעולמו אמר, לאילו חיים ולאילו חיים לאילו נשמות ולאילו נשמות לאילו אכילה ושתייה ולאילו אכילה ושתייה, הרי הן חשובין כבהמה וכחייה וכשאר שקצים ורמשים שברא הקב"ה על פני האדמה, מיד נתקררה (calms down) דעתו ואין מכלה (destroy) אותם, הא למדת שלא נבראו שקצים ורמשים בעולם אלא רפואה לבני אדם על הארץ. אמר לי, אתם אומרים אינה אלוה, מפני מה כתיב בתורתכם אש תמיד (ויקרא ו' ו')? אמרתי לו, בני כשעמדו אבותינו על הר סיני לקבל עליהן תורה לא ראו לא דמות אדם ולא דמות כל ברייה ולא דמות כל נשמה שברא הקב"ה על פני האדמה, שנאמר ונשמרתם מאד לנפשותיכם כי לא ראיתם כל תמונה ביום (דברים ד' ט"ו), אלא אלהים אחד, הוא אלהי האלהים ואדוני האדונים (שם /דברים/ י' י"ז) שמלכותו קיימת בשמים ובארץ ובשמי השמים העליונים. ואתם אומרים אש אלוה הוא, אינה אלא כשבט, שנתנה לתשמיש לבני אדם על הארץ. משלו משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שנטל את הרצועה ותלאה בתוך ביתו, אמר להן לבניו ולעבדיו ולבני ביתו, בזה אני מכה אתכם ובזה אני מלקה אתכם ובזה אני הורג אתכם, כדי שיחזרו בהם ויעשו תשובה, אם לא עשו תשובה ולא חזרו בם, בה מכה אותם ובה מלקה אותם ובה הורג אותם, לכך נאמר אש תמיד, ואומר כי באש ה' נשפט (ישעיה ס"ו ט"ז). יכול אתה להשיבני ולומר לי, כי ה' אלהיך אש אוכלה (דברים ד' כ"ד), אבל משלו משל, למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שלא היו בניו עבדיו ובני ביתו נוהגין כשורה, אמר לבניו ולעבדיו ולבני ביתו, דוב אורב אני עליכם,

ארי אני עליכם, מלאך המות אני עליכם מפני דרכיכם, לכך נאמר כי ה' אלהיך אש אוכלת
הוא.